

Eens straatboefjes, nu managers

VOLWASSENEN GETUIGEN OVER HUN VERLEDEN IN DE JEUGDZORG

Als kinderen maakten Dirk en Bruno de straten onveilig. Jeugdrechters grepen in. Nu zijn ze allebei gelukkig in hun relatie en succesvol in hun beroep. 'We willen jongeren zoals wij vroeger waren, hoop geven.'

'Als 16-jarige vroeg ik de jeugdrechter om terug naar huis te mogen: de grootste fout die ik ooit heb gemaakt',

BRUNO VAN IMMERSEEL

Van onze redactrice Veerle Beel, BRUSSEL

Dirk Pee ging als kind van vijf jaar samen met zijn broer de straat op, om te stelen. 'Het strafste wat we ooit hebben gedaan, is inbreken bij de rijkswacht. We woonden bij onze grootouders, omdat onze ouders uit de ouderlijke macht waren ontzet. Lieve grootouders die van ons hielden, maar ze konden ons niet aan. Ze verzetten allebei nogal wat drank, dat ook.'

Op een dag hield hij buiten de wacht voor zijn broer. Een voorbijganger bracht hem naar de politie. Dat was het einde van zijn carrière als straatboefje. 'Ik werd in een pleeggezin ondergebracht, omdat ik nog zo jong was. Mijn broer moest naar een instelling.'

'Toen ik Dirk op een dag zijn verhaal hoorde vertellen, wist ik: verdraaid, dat is mijn leven!', zegt Bruno Van Immerseel. 'Wij hadden thuis niets, leefden van spullenhulp en mijn moeder haalde soms zelfs meubels van de straat. Ik kreeg dus ook niets mee naar school wanneer ik jarig was. Geen probleem: dan nam ik toch gewoon wat ik nodig had uit de winkel? Ik heb vast een halve Blokker leeggehaald. De juf kreeg argwaan en via de directie is toen de politie ingeschakeld.' Nu weet hij: 'Stelen doe je om de aandacht te vinden die je thuis niet krijgt.'

Later, in het nieuw samengestelde gezin van zijn moeder en stiefvader, ondervond Bruno aan den lijve wat kindermishandeling was. 'Opgesloten worden in een koffer waarin je nog met moeite kunt ademen. Jezelf scheldnamen moeten geven. Ik verzeker je: het zijn dingen die blijven plakken. Tot in mijn adolescentie was ik onaangepast en vaak agressief. Ik heb veel slaag uitgedeeld -en er evenveel gekregen.'

Hulp

De beslissing van de jeugdrechter om hem als elfjarige in een open jeugdinstelling te plaatsen, beschouwt Bruno als zijn redding. 'In zo'n leefgroep leer je met anderen om te gaan. Ik kreeg een nieuwe, eigen kamer - wat ik thuis nooit heb gehad - deed veel aan sport en leerde er studeren. Natuurlijk zijn er ook botsingen geweest met de opvoeders, maar over het algemeen was de ervaring positief. Met sommige opvoeders houd ik nog contact. Ze gaven me waarden mee die ik tot vandaag in ere houd.'

Toch vroeg hij de jeugdrechter op zijn 16de om terug naar huis te mogen. 'De jeugdrechter heeft me er nog vanaf proberen te houden, maar je denkt toch altijd dat het thuis beter is. Het is de grootste fout die ik ooit heb gemaakt.'

Na twee jaar nieuwe ellende kon Bruno terecht in een kamer met ondersteuning. Hij behaalde zijn middelbareschooldiploma, iets waar hij nog altijd 'ongelooflijk trots op is' en stond van dan af op eigen benen. 'Mijn bezit kon toen in twee plastic zakken. Gelukkig kon ik al terugvallen op mijn lief, met wie ik nu bijna twintig jaar ben getrouwd, en haar ouders. Zij steunden mij, ook toen deurwaarders aanklopten omdat ik een stereo-installatie niet kon afbetalen. Ik weet niet goed hoe ik nu zou reageren als mijn dochter zou thuiskomen met een jongen van mijn kaliber. Zij hebben mij in de armen gesloten.'

Op eigen benen

Dirk groeide op in het gegoede milieu van zijn pleeggezin, maar de situatie verzuurde. Op zijn 17de werd hij naar een jeugdinstelling gestuurd. Een schok: 'Ik moest er binnen de lijntjes leren te lopen. Dat ging niet zonder slag of stoot.' Daarna verbleef hij ook nog een jaar of wat in een studio met ondersteuning. En dan, hups, de sprong naar het eigen leven.

'Ik stond er helemaal alleen voor: ik had geen kookpotten en ook geen klankbord. Niemand om je de tips en trucs van het leven te leren. Ik ben aan hogere studies begonnen, maar heb snel afgehaakt. Het is moeilijk als je medestudenten 's middags een soepje gaan eten en je niet meekunt omdat je geen rotte cent hebt.' Dan maar als beroeps naar het leger: 'Als legerkok leerde ik een vak en ik werd er tenminste voor betaald.'

Ook daarna volgden nog lastige jaren. Een café dat hij begon, eindigde in een faillissement. 'Schulden, loonbeslag, een relatiebreuk... In die tijd was ik bekend bij alle deurwaarders in de streek. Ik kon twee dingen doen: weglopen, of door de zure appel heen bijten. Ik heb voor dat laatste gekozen. Ongeveer rond mijn 30ste kwam ik er iet of wat bovenop.'

Ook Bruno werd beroeps in het leger en bleef dat gedurende tien jaar. 'Ik geloof dat de stabiliteit van het leger me zo aantrok omdat die tegengesteld was aan mijn hele jeugd'.

Hij trouwde, kreeg twee kinderen en het was pas daarna, rond zijn 30ste, dat hij voelde hoe zijn lichaam de tol betaalde voor de trauma's uit zijn jeugd. 'Ik kreeg rug- en nekpijn. Niets hielp. Ik zat ook emotioneel op een rollercoaster. Via de legerarts kwam ik in contact met de traumaspécialist Erik De Soir. Hij heeft me laten vertellen -urenlang. Het was precies wat ik nodig had.'

Droom

We zijn nu goed tien jaar verder, en het gaat uitstekend met allebei. Dirk en Bruno bekleeden een leidinggevende functie bij bpost. Het is daar dat de twee managers per toeval hun gelijkaardige achtergrond ontdekten. Bruno engageert zich bovendien in de lokale politiek, voor CD&V, en verhuisde zopas met zijn vrouw en twee tienerkinderen naar een groter huis. 'Ik voel nog altijd een sterke aandrang om de kloof met het milieu waaruit ik kom, te blijven vergroten', zegt hij.

Nee, niet al hun lotgenoten zijn even gelukkig en succesvol. Wat maakt dat het hen wel gelukt is? Dirk: 'Ik heb momenteel geen band meer met mijn pleeggezin, maar ik besef goed dat zij mij eruit hebben getild. Mijn schoolresultaten schoten meteen omhoog. Ook al liep het later in dat gezin fout, het heeft me toch gemaakt tot wie ik nu ben.'

Ook Bruno zegt: 'Ik had het geluk de juiste mensen tegen te komen. Opvoeders, mijn vrouw, mijn schoonouders, de legerarts die me doorverwees. Daardoor kon ik blijven geloven in mezelf. Dat is de boodschap die we aan jongeren in de jeugdzorg willen geven: dat er ondanks alles veel goeie dingen zijn in het leven. Dat ze een doel voor ogen moeten houden, en daarnaar moeten leven. Na een slechte start en een moeilijke jeugd kun je wél goed terecht komen. Vergeet het cliché. Denk positief.'

Dirk Pee en Bruno Van Immerseel vertellen graag over hun ervaringen aan jongeren die momenteel in hetzelfde schuitje zitten. Info: dirkenbruno@telenet.be. Vandaag is het ook de Dag van de Jeugdzorg in het Jubelpark.